

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie skargi P. S. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 11 lutego 2009 r., sygn. akt V Ca (...), wydanego w sprawie z powództwa J. I. przeciwko P. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 lutego 2010 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 11 lutego 2009 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w W., którym zasądzone od pozwanego na rzecz powoda 850 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 14 listopada 2006, oddalono powództwo w pozostałym zakresie (co do odsetek od dnia 25 października 2006 do 14 listopada 2006 r.) i zasądzone od pozwanego na rzecz powoda 487,72 zł kosztów procesu.

Od wyroku sądu drugiej instancji pozwany wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, ustanowiona ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) jest – podobnie jak skarga kasacyjna – środkiem prawnym sformalizowanym. Wysokie wymagania formalne stawiane skardze są związane nie

tylko z jej specjalną, nadzwyczajną funkcją w systemie prawa, ale wynikają także z potrzeby spełnienia wysokich oczekiwań profesjonalnych.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienia, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe i wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymienione wymagania skargi mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. To oznacza, że skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków i podlega odrzuceniu bez wzywania do ich usunięcia. Każde z tych wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. – na co Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę – ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione niezależnie od innych wymagań (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05 i z dnia 18 stycznia III CNP 21/05 niepubl.).

Wniesiona przez pełnomocnika pozwanego skarga o stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie zawiera wymagania polegającego na wykazaniu, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. W literaturze i orzecznictwie przyjmuje się, że ten obciążający skarżącego obowiązek oznacza przeprowadzenie prawniczej analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogły odnieść skutku. Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać” (a więc nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”), że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Podkreśla się, że nie chodzi tylko o skargę kasacyjną czy skargę o wznowienie postępowania, ale także o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140).

Tymczasem pozwany poprzestał na stwierdzeniu, że wzruszenie zaskarżonego wyrok „w drodze skargi kasacyjnej nie jest możliwe z uwagi na ewentualną wartość

przedmiotu zaskarżenia wynoszącą 850 zł (art. 398² § 1 k.p.c.), zaś dodatkowo w odniesieniu do postępowania uproszczonego (art. 398² § 2 pkt 3 k.p.c.)”. Okoliczności podane przez skarżącego nie mogą zatem być uznane za spełniające wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Ze względu na zarzucone naruszenia przepisów postępowania, mogące powodować nieważność postępowania, niezbędne było zwłaszcza wykazanie, że nie było i nie jest możliwe wzruszenie zaskarżonego wyroku za pomocą skargi o wznowienie postępowania, gdyż niektóre naruszenia prawa prowadzą do nieważności postępowania stanowiącej podstawę wznowienia postępowania. W takiej sytuacji, strona jest bowiem zobowiązana wnieść skargę o wznowienie postępowania, która jest środkiem, za pomocą którego jest możliwe wzruszenie zaskarżonego orzeczenia.

Do wymagań konstrukcyjnych skargi należy także uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy. Spełnienie tego obowiązku, pozostającego w wyraźnym związku z art. 417¹ § 2 k.c., wymaga złożenia przez skarżącego w skardze oświadczenia, że szkoda wystąpiła – ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru – oraz uwiarygodnienia tego oświadczenia. W tym celu skarżący może powoływać i przedstawiać dowody oraz inne środki, nawet nieuznawane przez kodeks postępowania cywilnego za dowody, jak pisemne oświadczenia, surogaty dokumentów czy tzw. opinie prywatne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16, z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, niepubl., z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141).

Skarżący wprowadził zamieścił w skardze element dotyczący uprawdopodobnienia szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego orzeczenia, ale nie powołał i nie przedstawił dowodów lub innych środków w celu uprawdopodobnienia wskazanej szkody. Nie wykazał także adekwatnego związku przyczynowego między zaskarżonym orzeczeniem a powstałą szkodą. Trzeba bowiem podkreślić, że wspomniany związek przyczynowy występuje wtedy, gdy szkoda jest normalnym, naturalnym następstwem wydania zaskarżonego orzeczenia. Jest więc oczywiste, że szkoda musi powstać po wydaniu zaskarżonego wyroku, a przed wniesieniem skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CNP 104/06, z dnia 21 grudnia 2006 r., III CNP 57/06 i z dnia 27 kwietnia 2007 r., I CNP 20/07, niepubl.). Poza wspomnianym związkiem przyczynowym pozostaje też „szkoda” polegająca na wydatkowaniu opłat sądowych i kosztów zastępstwa związanych

ze sprawą, w której wydano objęte skargą orzeczenie. Wniesiona przez pozwanego skarga nie spełnia zatem także wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).